

have Hegn; men, dersom man kan opnaae en Overenskomst desangaaende, skal jeg vistnok ogsaa tage Hensyn til at bevirke en Medsættelse af disse Udgifter, som — jeg skal ikke nægte det — ere overmaade betydelige paa denne Strækning. Det er jo vel ogsaa i denne Henseende at iagttage, at man let ved ganske at opgibe Hegnene kunde udsætte sig for Fare med Hensyn til Kreaturer, der kunde komme ind paa Banen o. s. v.; men efter de Oplysninger, der ere mig meddeelte om andre Jernbaner, hvor der ingen Hegn er, endogsaa paa meget befærdede Strækninger, troer jeg, at Grundene til at anlægge Hegn maaskee ikke ere saa afgjørende, at man deraf skulde lade sig lede til at fasholde, i al Fald ikke overalt, en saa bekostelig Indretning som disse Hegn.

Ordføreren: Jeg vil, ikke som Ordfører for Udvalget, men som Folkethingmand udtale, at jeg endnu ikke har kunnet indsee det Urigtige i de Bemærkninger, jeg gjorde ved første Behandling om, at det, saavidt jeg skjønede, var bedre til at skaffe en forøget Indtægt, at man satte Taxterne ned, end at man, som skeet er, satte dem op; men jeg skal ikke dvæle længere derved. Det, som jeg vilde bemærke, var nærmest med Hensyn til den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer). Det blev af den ærede Rigsdagsmand bemærket, at man ikke maatte lade sig overraske derved, at et Tilskud til Jernbanen blev nødvendigt. Det er ganske sandt; der er heller Ingen, der er bleven overrasket; idetmindste har der i Udvalget slet Ingen været, der er bleven overrasket, og det kommer rimeligvis deraf, at man har seet det Samme i de foregaaende Aar; men Tingene er, at den Tid maatte komme, da man maatte udtale sig bestemt herom, og Udvalget har nu fundet, at den nuværende Tid maatte være den rette i saa Henseende. Naar det er bebrejdet Udvalget, at det „ikke med et eneste Ord“ har omtalt Grundene til den Tilbagegang, der har viist sig i 1858, da ligger dette ganske simpelt dert, at det forelaa ikke for Udvalget. Ud-

valget meente, at Forholdene i 1859 neppe vilde blive saa forandrede fra Forholdene i 1858, at man jo fra 1858 kunde slutte sig til Indtægterne i 1859. Men, naar den ærede Rigsdagsmand sagde, at man maatte snarere undre sig over, at Indtægterne ikke vare gaaede mere tilbage, og til Oplysning derom meddeelte, at Kjøbmændene i Byerne omkring i Sjælland, som førte paalidelige Bøger, kunde bevise, at Indtægterne for hvad de havde solgt, kun vare det Halve iaar imod hvad de vare isfor, saa berøer dette, anvendt paa Jernbanen, paa en gjennemgribende Misforstaaelse hos den ærede Taler. Man maa lægge vel Mærke til, at der er ingen bestemt Sammenhæng imellem Jernbanens Indtægter, der væsentligt berøe paa Varernes Quantum, og Kjøbmændenes Salgs-gjenstande, som hyppigt ere Ting af et meget lidet Volumen, saasom Colonial- og Manufacturvarer, og som kun give Jernbanen en ringe Indtægt, hvorimod de Varer, som Folk skulle bruge, indtage et stort Rum og give Banen en stor Indtægt. Det kan derfor godt være, at Folk have brugt saa meget Mindre af Sukker, Kaffe, Thee og Shawler, og, som den ærede Rigsdagsmand ligeoverfor (Tscherning) sagde, af Crinoliner o. s. v.; det er meget muligt, at Kjøbmændene i Byerne kun have solgt halvt saa Meget deraf som før; men deraf følger ikke, at der kun er blevet solgt halvt saa Meget af de Varer, som indtage et stort Volumen, og som føres med Jernbanen, saasom Korn, Steenful etc. Det troer jeg dog, den ærede Rigsdagsmand vil indrømme, saa at jeg mener, at der ikke er nogen Grund til at undre sig over, at Indtægterne ved Godstransporten ikke ere gaaede mere tilbage af den Aarsag. Man kan snarere undre sig, troer jeg, over, at de ikke ere gaaede mere tilbage, naagtet man har sat Taxten for Godstransporten saa høi, at man, efter hvad der er blevet mig fortalt — selv veed jeg det ikke — kan tjøre visse Varer billigere pr. Aar fra Roestilde til Kjøbenhavn end paa Jernbanen.